

Árvai István versei

Gondolataim

Gondolataim bennem élnek,
Néha kalandozók.
Ha nem írom le
Tovaszállnak,
Mint az ereszem alatt lakók.
Szavak a papoké,
Nekem megteszi a toll. Verseim üzenete
Barátaim, Nektek szól.

Sturovo, 2003

Utam keresem

Járom az utam,
Magamat keresem.
Elnézem a fákat,
Állnak egy helyben.
Én nem tehetem,
Költőnek
Vándorolni kell.
Ahol éppen vagyok,
Ott vagyok legjobb helyen.

Impflingen, 2003

Meine Gedanken

Meine Gedanken leben in mir,
Schweiften manchmal umher.
Schreib' ich sie nicht auf,
Fliegen sie fort,
Wie die Schwalben unter der Traufe.
Worte gehören den Priestern,
Mir reicht die Feder aus.
Meine Gedichte, Freunde,
Sind meine Botschaft an euch.

Sturovo, 2003

Ich suche meinen Weg

Ich geh' meinen Weg,
Suche mich selbst.
Betrachte die Bäume,
Sie stehen im Boden fest.
Ich kann es nicht,
Ein Dichter muss wandern.
Wo ich gerade bin,
Steh' ich am rechten Ort.

Impflingen, 2003

Miért? I

Miért, hogy a bú
Kedvenc helye
A költő koponyája?
Miért e nemes főben
Tanyázik az a fránya?

Tiszalök, 2004

Warum? I

Warum ist's,
Dass der Gram am liebsten
Im Kopfe des Dichters nistet?
Warum ist das edle Haupt
Heimstatt für diesen Lauser?

Tiszalök, 2004

Árvai István „Ássatok le mélyen! / Grabt tief hinunter!” című kétnyelvű verseskötetéből.
Khorshid Verlag, Frankfurt, 2006.
A verseket Greth Károly fordította.

Josef de Ponte: Napraforgók